कामगं स्यन्दनं दिव्यमन्तरीक्षचरं शुभं।
मायां च तामसीं नाम तमसः प्रभवो यतः ॥१०॥
एतया किल संग्रामे मायया राक्षसेश्वर ।
प्रयुक्तया गतिः शक्या न हि वेत्तुं सुरासुरैः ॥११॥
अक्षयाविषुधी बाणैश्चापं चापि सुदुर्जयं ।
अस्त्राणि हि समग्राणि शत्रुविध्वंसनानि च ॥१२॥
एवं सर्वान् वरान् लब्धा पुत्रस्तेऽयं दशानन ।
महायज्ञसमाप्तौ च त्वत्प्रतीक्षः स्थितो विभो ॥१३॥
ततोऽब्रवीद्दशग्रीवो न शोभनमिदं कृतं ।
पूजिताः शत्रवो यन्मे हव्यैरिन्द्रपुरोगमाः ॥१४॥
एकीदानीं कृतं यत् ते न कर्तव्यमजानता ।
जहीहि सौम्य गच्छामः स्वमेव भवनं प्रति ॥१५॥
ततो गत्वा दशग्रीवः सपुत्रः सविभीषणः ।
स्त्रियोऽवतारयामास सर्वास्ता बाष्पगद्गदाः ॥१६॥
दैत्योरगानां रत्नानि यान्यथो यक्षरक्षसां ।
नानाभरणयुक्तानि भासमानानि तेजसा ॥१७॥
विभीषणोऽथ ता दृष्ट्वा नारीः शोकसमाकुलाः ।
तासां तु वचनं श्रुत्वा धर्मात्मा वाक्यमब्रवीत् ॥१८॥
ईदृशैस्ते समाचारैः कुलात्मगुणनाशनैः ।
धर्षणां प्रापिता राजन् समं हि विनिपातनं ॥१९॥